

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbanovej v právnej veci navrhovateľiek **1/ A. F.**, rod. K., nar. X., bytom P., a **2/ V. K.**, rod. K., nar. X., bytom M., proti odporcovi **Obvodnému pozemkovému úradu v Martine**, so sídlom P. Mudroňa 45, Martin, za účasti **1/ Mesta Martin**, Nám. S. H. Vajanského 1, Martin, a **2/ obchodnej spoločnosti Q. I., s. r. o.**, so sídlom R., IČO: X. o **preskúmanie rozhodnutia odporcu z 20. januára 2009, č. ObPÚ-2009/00585-BLA**, o odvolaní navrhovateľiek proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. októbra 2009, č. k. 23Sp/19/2009-64, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 27. októbra 2009, č. k. 23Sp/19/2009-64 **m e n í** tak, že rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Martine z 20. januára 2009 č. ObPÚ-2009/00585-BLA **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** odporcovi na ďalšie konanie.

Navrhovateľkám náhradu trov **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline potvrdil rozhodnutie odporcu z 20. januára 2009 č. ObPÚ-2009/00585-BLA, ktorým bolo podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení nehorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 zb.“ alebo „zákon o pôde“) rozhodnuté, že navrhovateľky 1/ a 2/ nespĺňajú podmienky § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. a nepriznáva sa im vlastníctvo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. Priekopa, vedené v pozemkovej knihe vo vložke 669, pk. parc. č. X. - roľa, časť zodpovedajúcej CKN parc. č. X. - ostatná plocha o výmere 2.939 m² v podiele 12/24, a pk. parc. č. X. - roľa, časť zodpovedajúcej CKN parc. č. X. - ostatná plocha o výmere 3.159m² o výmere 3.159m² v podiele 12/24, ktoré kúpny (kúpnopredajnými zmluvami zo 17. januára 1980 a z 25. januára 1982 previedli na kupujúceho Československý štát, Okresný národný výbor Martin, zastúpený Okresným investorským útvarom Martin, za cenu 0,40 Kčs za 1 m² v zmysle platných právnych predpisov v čase uzavretia zmlúv.

V odôvodnení rozsudku krajský súd ďalej uviedol, že v prípade uplatnenia si reštitučného nároku v zmysle § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. musí byť preukázané kumulatívne splnenie podmienok tiesne a nápadne nevýhodných podmienok uzavretia kúpnej zmluvy, pričom odporca preskúmané rozhodnutie odôvodnil tým, že zo strany navrhovateľiek nebola preukázaná existencia nápadne nevýhodných podmienok predmetných kúpnych zmlúv.

Krajský súd poukázal na obsah kúpnych zmlúv uzavretých 17. januára 1980, z ktorých mal za preukázané, že predávajúce previedli na Československý štát nehnuteľnosti - pozemky zapísané v PKV č. 669, kat. úz. P., pk. parc.č. X. o celkovej výmere 12.338m² a pk. parc. č. X. o celkovej výmere 11.842 m², spolu 24.180 m² v podieloch, ktoré u každej zodpovedali výmere väčšej ako 3.000 m² (navrhovateľka 1/ podiel 1/3 a navrhovateľka 2/ podiel 1/6), pričom cena bola určená podľa vyhl. č. 47/1969 Zb. o cenách stavieb v osobnom vlastníctve a o náhradách pri vyvlastnení nehnuteľnosti (ďalej len „vyhláška č. 47/1969 Zb.“).

Krajský súd poukázal na § 14 ods. 1 a § 15 ods. 1 citovanej vyhlášky, s tým, že podľa § 14 ods. 1 za pozemky alebo ich časti v zastavanej časti obce patrí s prihliadnutím na polohu, prípadne kvalitu pozemku v miestnych podmienkach náhrada za 1 m² pod písm. a/ najviac 10,- Kčs v mestách od 40.000 do 100.000 obyvateľov (čo je prípad obce Priekopa), a pod písm. b/ za výmeru prevyšujúcu 3.000 m² 0,40 Kčs, a podľa § 15 ods. 1 za ostatné pozemky než uvedené v § 14 patrí peňažná náhrada vo výške 0,40 Kčs za 1 m². Následne dospel k záveru, že bolo nepodstatné, či sa predmetné pozemky v čase uzavretia kúpnej zmluvy nachádzali v intraviláne alebo mimo zastavanej časti obce, čo namietali

navrhovateľky, tvrdiac, že pozemky patrili do intravilánu. Keďže totiž každá z navrhovateľiek prevádzala pozemok o výmere prevyšujúcej 3.000 m², potom kúpna cena stanovená na 0,40 Kčs za 1 m² bola stanovená v súlade z citovanou vyhláškou. To, že z obsahu správneho spisu nevyplýva, či bolo v konaní jednoznačne preukázané, či predmetné parcely v čase uzavretia zmlúv nachádzali v zastavanej časti obce, alebo mimo zastavaného územia obce, je podľa názoru krajského súdu v tomto prípade pre posúdenie reštitučného nároku nepodstatné, pretože aj keby sa nachádzali v zastavanej časti obce, cena za pozemky by musela byť učená v zmysle § 14 ods. 1 písm. b/ citovanej vyhlášky, t. j. 0,40 Kčs za 1 m².

Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožnil s právnym názorom odporcu, že zo strany navrhovateľiek neboli preukázané nápadne nevýhodné podmienky pri uzatvorení predmetných kúpnych zmlúv. Keďže navrhovateľky iné skutkové dôvody, v ktorých by videli nápadne nevýhodné podmienky predmetných zmlúv, ani v správnom konaní a ani v konaní o opravnom prostriedku neuviedli, dospel krajský súd k záveru, že preskúmané rozhodnutie odporcu je vecne správne.

O trovách konania rozhodol podľa § 250l v spojení s § 246c a § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie navrhovateľky. Z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. e/ a f/ OSP ho spolu s rozhodnutím odporcu žiadali zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie. Namietali, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď nesprávne vyložil ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a/ a b/ vyhlášky č. 47/1969 Zb. a keď vyhodnotil posúdenie skutočnosti, či sa pozemky v čase uzavretia zmlúv nachádzali v zastavanej časti obce alebo mimo nej ako irelevantné. Podľa názoru navrhovateľiek je pre posúdenie tejto veci rozhodujúci výklad ustanovenia § 14 ods. 5 citovanej vyhlášky, podľa ktorého zastavanou časťou obce sa rozumie územie, ktoré je súvisle zastavané, alebo inak technicky upravené pre potreby obce (sídlička). Navrhovateľky poukázali ako na všeobecne známu a nespornú skutočnosť, že v čase výkupu predmetných pozemkov, v rokoch 1979-1980, bolo dané územie (Martin - Košúty II) už technicky upravené na výstavbu tohto sídliska. Uvedené skutočnosti, podľa názoru navrhovateľiek, jednoznačne dokazujú, že Československý štát v čase výkupu dotknutých pozemkov porušil vtedy platný cenový predpis, § 14 ods. 1 vyhl. č. 47/1969 Zb..

Následne navrhovateľky namietali, že skutkový stav zistený tak odporcom, ako aj prvostupňovým súdom neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, ktoré doteraz neboli v konaní uplatnené a ktoré by objektívne a presvedčivo preukázali, či vykúpenie predmetných pozemkov v danom čase bolo, či nebolo uskutočnené za nápadne nevýhodných podmienok. Uviedli, že na predmetných pozemkoch sa nachádzali trvalé porasty, a to ovocné stromy

(jablone, hrušky a slivky), ktorých cena nebola zahrnutá do celkovej kúpnej ceny pozemkov, čím bol tiež porušený cenový predpis.

Poukazujúc na § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a § 4a ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. navrhovateľky vytkli, že odporca im v konaní neposkytol pomoc a neusmernil ich tak, aby mohli riadne uviesť všetky relevantné skutočnosti pre preukázanie svojho nároku. Najmä tak nepokladali za podstatné uviesť informáciu o existencii ovocných stromov na pozemkoch, za ktoré štát v čase výkupu nezaplatil nič, čo sa týkalo nielen ich, ale aj susedných pozemkov, ktoré neboli od parciel č. X. a X. oddelené oplotením a tvorili jeden celok. Táto skutočnosť bola odporcovi známa. Keďže ich ani odporca a ani krajský súd riadne nepoučili o tom, ktoré skutočnosti sú dôležité, nastala situácia, že doteraz nebol riadne zistený skutkový stav. Súd preto bez ich viny nemohli v správnom konaní a v konaní pred krajským súdom označiť ďalšie rozhodujúce skutočnosti o uzatváraní predmetných kúpnych zmlúv za nápadne nevýhodných podmienok.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľiek uviedol, že predmetné parcely sa v čase ich prevodu do vlastníctva štátu jednoznačne nachádzali mimo zastavaného územia obce, čo jednoznačne dokumentujú listiny založené v správnom spise. Na preukázanie tohto zistenia pripojil stanovisko Správy katastra Martin, podľa ktorej sa predmetné parcely nachádzali mimo časti, ktorá bol v roku 1981 evidovaná ako intravilán. K tvrdeniu navrhovateľiek o nespoľahlivom zistení skutočností ohľadom nápadne nevýhodných podmienok poukázal odporca na to, že navrhovateľky pri vykupovaní nehnuteľnosti, pri uplatnení nároku, pri rokovaníach s povinnou osobou, v konaní pred správnym orgánom a ani v konaní pred súdom neuviedli, že sa na nehnuteľnostiach nachádzali trvalé porasty a túto skutočnosť ani nijakým spôsobom nepreukázali. Podľa jeho názoru sa navrhovateľky týmto spôsobom snažia účelovo preukázať skutočnosť, že vyplatená kúpna cena bola v rozpore s vtedy platnými predpismi. Navrhovateľky v žiadnom z predchádzajúcich štádií konania pred správnym orgánom a ani pred súdom nežiadali vykonanie ďalších dôkazov, ani nepredložili (ani k opravnému prostriedku) žiadny dôkaz, ktorý by ich tvrdenia preukazoval. Navrhovateľkám bola poskytnutá kúpna cena v súlade s vtedy platnými cenovými predpismi. Na základe uvedených skutočností navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Mesto Martin zotrvalo na všetkých svojich písomných vyjadreniach, ktoré boli zaslané tak odporcovi, ako i krajskému súdu. Má za to, že krajský súd rozhodol správne, v súlade s platnou legislatívou, pretože podmienky na vydanie nehnuteľnosti neboli splnené. Predmetné pozemky boli dobrovoľne odpredané oprávnenými osobami, na základe ich písomného súhlasu, pričom okolnosti, za ktorých boli kúpne zmluvy uzavreté, nenasvedčujú naplneniu podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb.. Mesto Martin sa plne stotožnilo s názorom krajského súdu. Žiadalo, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Účastník v 2. rade obchodná spoločnosť Q. I., s. r. o. sa k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že pre potvrdenie rozhodnutia odporcu neboli dané zákonné dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 OSP).

Predmetom konania v danom prípade je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu vydaného v reštitučnom konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb., ktorým rozhodol, že navrhovateľky 1/ a 2/ nespĺňajú podmienky § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. a nepriznáva sa im vlastníctvo k nehnuteľnostiam, na ktoré si uplatnili reštitučný nárok z dôvodu, že v konaní síce jednoznačne preukázali, že kúpne zmluvy, ktorými previedli predmetné pozemky na štát, boli uzavreté v tiesni, nepreukázali však existenciu nápadne

nevýhodných podmienok. keď bolo preukázané, že kúpna cena bola určená v súlade s vtedy platnými cenovými predpismi.

Podľa § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Pre naplnenie citovaného zákonného ustanovenia sa vyžaduje súčasné preukázanie tiesne a nápadne nevýhodných podmienok. V predmetnej veci ostala spornou otázka preukázania nápadne nevýhodných podmienok prevodu vlastníctva k pozemkom na štát, ktorú odporca i krajský súd posudzovali v intenciách súladu kúpnej ceny s cenovými predpismi platnými v čase uzavretia zmlúv (vyhl. č. 47/1969 Zb.). Zistiac, že kúpna cena pozemkov bola určená v súlade s týmto predpisom uzavreli, že nebol naplnený zákonný predpoklad - nápadne nevýhodné podmienky.

Účelom zákona č. 229/1991 Zb. je spolu s ostatnými tzv. reštitučnými zákonmi zabezpečiť zmiernenie niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákonom vymedzenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Preto pri aplikácii jeho ustanovení treba postupovať veľmi citlivo, aby nedošlo k ďalším krívdám. Tzv. reštitučné zákony sú jednou z foriem realizácie Čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

V zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., ak nedôjde k dohode o vydaní nehnuteľnosti medzi oprávnenou osobou a povinnou osobou, je orgánom oprávneným rozhodovať o vlastníctve oprávnenej osoby pozemkový úrad. Tento v konaní o uplatnenom nároku koná v súlade so zákonom č. 229/1991 Zb. a Správnym poriadkom a pri ich aplikácii vychádza zo základných zásad správneho konania (§ 3 Správneho poriadku). Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí

postupovať v konaní tak, aby zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci.

V ustanovení § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ako aj ďalších ustanoveniach tohto zákona (§ 32 a § 46 správneho poriadku) je zakotvená zásada materiálnej pravdy. Zásadu materiálnej pravdy treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), ktoré sú vlastne jej základom. Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Nie je preto viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku). Požiadavka na presné zistenie stavu veci znamená, že zistenie musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a 47 ods. 3 správneho poriadku).

Odporca vo svojom rozhodnutí vychádzal z toho, že navrhovateľky preukázali, že kúpne zmluvy so štátom uzavreli v stave tiesne, no nepreukázali, že aj za nápadne nevýhodných podmienok. Tento svoj záver s poukazom na vyhlášku č. 47/1969 Zb. oprel o zistenie, že kúpna cena 0,40 Kčs za 1 m² bola dojednaná v súlade s § 15 ods. 1 citovanej vyhlášky, a preto nemožno konštatovať danosť nápadne nevýhodných podmienok pri uzatváraní zmlúv.

„Zákonnosť“ určenia kúpnej ceny nemožno stotožňovať s jej „primeranosťou“. Zatiaľ čo pojem „zákonnosť“ vyjadruje súlad ustanovenej ceny s platnými cenovými predpismi, resp. inými zákonnými obmedzeniami výšky ceny, „primeranosť“ vyjadruje istú mieru ekvivalencie zmluvných plnení. Dôležitým faktorom pri posudzovaní primeranosti ceny je miera možnosti oboch strán určiť cenu, prípadne následky odmietnutia uzavrieť kúpnu zmluvu, ak sú podmienky nastolené druhou zmluvnou stranou nevýhodné.

V čase uzavretia kúpnych zmlúv bol štát v prípade kúpy nehnuteľnosti od občana, ale aj v prípade vyvlastnenia nehnuteľnosti viazaný cenou ustanovenou vo vyhláške č. 47/1969 Zb.

podľa druhu nehnuteľnosti, ako aj podľa spôsobu jej užívania, pričom vyhláška reflektovala systém nerovného obsahu vlastníckeho práva. V zmysle tejto doktríny bolo socialistické spoločenské (t.j. aj štátne) vlastníctvo postavené nad vlastníctvo osobné. Osobitne sa to týkalo pozemkov, ku ktorým malo byť osobné vlastníctvo oslabované až do rozsahu jeho zániku v prospech štátneho vlastníctva všetkých pozemkov.

K tejto problematike sa vyslovil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 26. februára 2009 sp. zn. I. ÚS 154/08-32, ktorý okrem iného skonštatoval, že vyššie uvedený postoj k vlastníctvu nemôže slúžiť ako zábrana pre realizáciu zámeru daného reštitučnými predpismi a nutne musí nájsť svoj výraz pri úvahe o tom, čo treba chápať ako „nápadne nevýhodné podmienky“ pri aplikácii všetkých reštitučných zákonov.

Uspokojac sa len so zistením súladu kúpnej ceny, ktorá bola navrhovateľkám za predmetné pozemky zaplatená bez toho, že by sa zaoberal jej primeranosťou (**zist'oval druh a kvalitu pôdy, jej reálnu hodnotu v čase uzavretia zmluvy s ohľadom na územnoplánovaciú dokumentáciu a pod.**), odporca v rozpore so zásadou materiálnej pravdy nedostatočne zistil skutočnosti, ktoré mohli preukázať existenciu nápadne nevýhodných podmienok pri prevode predmetných pozemkov na štát. Nemožno preto považovať za správny jeho záver o tom, že nápadne nevýhodné podmienky v zmysle § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. oprel o neúplné podklady (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno akceptovať ani právny názor krajského súdu ohľadom nesplnenia zákonných podmienok ustanovenia § 3 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb.. Krajský súd si v zásade osvojil právny názor odporcu a neodstránil jeho pochybenie či už doplnením dokazovania (§ 250i ods. 2 OSP), alebo zrušením jeho rozhodnutia (§ 250q ods. 2 tretia časť vety OSP).

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, je nesporné, že vo veci konajúci a rozhodujúci správny orgán nevykonal právne relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmienia skutkového stavu veci a že ani krajský súd nevykonal žiadne dôkazy, a to ani formou verifikácie vykonaných dôkazov zo strany správneho orgánu. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zmenil rozsudok krajského súdu, rozhodnutie správneho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP

a § 250q ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní odporca, súc viazaný právnym názorom súdu (§ 250ja ods. 4 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 250r OSP), vykoná dokazovanie v zhora naznačenom smere (§ 32 až 34 Správneho poriadku) a po vyhodnotení vykonaných dôkazov (§ 34 ods. 5 Správneho poriadku) vo veci znova rozhodne, pričom svoje rozhodnutie aj patričným spôsobom odôvodní tak, aby rozhodnutie zodpovedalo zákonu (§ 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku). Zároveň sa vporiada aj s námietkami navrhovateliek uvedenými v opravnom prostriedku a v odvolaní voči rozsudku krajského súdu týkajúcimi sa hodnoty, respektíve primeranej kúpnej ceny predmetných pozemkov.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 250l ods. 2, § 250k ods. 1 a 250ja OSP, pretože navrhovateľky si náhradu trov konania neuplatnili.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková